

det skulde være noget Ultimatum, eller at man absolut vil holde fast paa den Form. Det fremgaar jo udtrykkelig af, hvad den ærede Vædringsforslagsstiller bemærkede. Det er et lykkelig Menneſke, det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgfreds, thi der er jo blevet lagt en saadan Vægt paa hans Ytringer om den midlertidige Finantsloov, at det, at man ikke fandt disse Ytringer tilfredsstillende, utvivlsomt var en af de væsentligste Grunde til at man ikke vilde indlade sig videre paa Fællesudvalg om den midlertidige Finantsloov eller i det Hele paa noget Yderligere. Nu kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at naar man forrige Gang lagde en saadan Vægt paa hans Ytringer, vil man ogsaa lægge samme Vægt paa hans Ytringer nu, og det vil den høitærede Conſeilspræsident ogsaa gjøre, og nu veed jeg da, at hans Udtalelser vare tydelige, klare og bestemte nok; han sagde jo, at de skulde ikke forſtaas faaledes, som om han og det Flertal, der gjennem ham kommer til Orde, ikke kunde gaa ind paa en anden Form; man vilde vel ikke foreſlaa noget Andet, men mente, at naar der forelaa et andet Forſlag fra det andet Thing, vilde man nok kunne enes om det. Disse Ord, hvormed han ledsagede sit Forſlag, vilde efter min Mening bane Veien for det af ham stillede Forſlag; thi naar jeg ser, hvilken Betydning hans Ord forrige Gang havde, hvorfor skulde jeg ſaa antage, at hans Ord ikke denne Gang skulde have samme Betydning? Hvad jeg ønsker at forebygge med Henſyn til den midlertidige Finantsloov, det var, at den midlertidige Finantsloov skulde indeholde en udtrykkelig Anerkjendelse af, at Finantsministeren godt kunde afholde Udgifter, der ere blevne nægtede af et af Thingene, thi dette forekom mig at ville være i Strid med Grundloven, og det forekommer mig, at det vilde gjøre den provisoriske Finantsloov ſaa umaadelig tillokkende for en Finantsminister, naar det var en Grundſætning, der var bleven anerkjendt af Rigsdagen. Søvrigt er egentlig Formen for den midlertidige Finantsloov mig temmelig ligegyldig, enten man opfatter den paa den ene Maade eller paa den anden Maade. Det forekommer mig i høi Grad tilraadeligt at ſaae en midlertidig Finantsloov. Om man ikke ſaar den netop, som man ønsker den, ſaa kan man ſaae den i en Form, der tiltaler En mindre; det er Noget, som det virkelig ikke kommer væſentligt an paa. Man kan nok ønske at ernære sig ved rigtig udføgt Koſt, men kan man ikke ſaae Andet, nøies man med ganſte ſimpel Koſt, og den kan ſigge fortræffelig. Det forekommer mig, at den Stilling, hvori vi befinde os, er en

ſaadan, at man maa nøies med at tage Tilſætte med en midlertidig Finantsloov, naar den ikke kommer i udtrykkelig Strid med Grundloven, hvordan den ſaa iøvrigt er beſtaffen. Jeg kan heller ikke Andet end udtale mig imod den ringe Vægt, som man lægger paa, at Vædringsforſlaget kun gaar ud paa, at den midlertidige Finantsloov kun ſkal gjælde for 14 Dage. Det forekommer mig, at naar Tiden faaledes er forkortet til det Halve, maa dette ogsaa formindſte til det Halve alle de Indvendinger, som man kunde have imod den. Det er en anerkjendt Sandhed, ſom jeg nu vil ſige, nemlig at det Bedſte er tidt det Godes værſte Fjende; faaledes kan det ogsaa være, at den bedſte midlertidige Finantsloov juſt er en god midlertidig Finantsloovs værſte Fjende. Naar man ikke kan ſaae det Bedſte, tager man det Næſtbedſte, og ſaa fremdeles. Jeg haaber, at disse Anſkuelser vilde blive herſkende i det andet Thing, og ſkjøndt der i det Mindſte efter den høitærede Conſeilspræsidents Forudsætning kun er meget liden Udſigt til, at den gamle Kjærlighed til de gamle midlertidige Finantslove ſkal leve op igjen i Landſthinget, haaber jeg dog, at det vil anerkjende, at vi gjerne vilde have en Overenſkomſt, og at vi ere villige til at indgaa paa en hvilkenſomhelſt midlertidig Finantsloov, hvorved vi ikke nødes til at fra-vige de i Grundloven faſtſlaaede Grundſætninger.

ſvare: Hvad der har foranlediget den høitærede Conſeilspræsident til i Mar at indtage et andet Standpunkt end det, han indtog i 1880, kan kun lidet intereſſere mig. Kun vil jeg dertil bemærke, at de Tvivl og Banſteligheder, ſom den høitærede Conſeilspræsident mener nu i Mar have drevet ham til at forandre ſit Standpunkt, ogsaa vare tilſtede allerede i Fjor. Men i Fjor havde den høitærede Conſeilspræsident ikke nogen Betænkelighed ved at forelægge en midlertidig Finantsloov i den gamle Form. Dette har imidlertid, ſom ſagt, for mig mindre Betydning. Jeg har overhovedet ikke nogen Interesſe i at ſtaa her i Salen ſaa Timer, inden Rigsdagen ſkal ſluttes, og lade, ſom om jeg ikke forſtod, hvad det dreier sig om. Jeg tror ikke, der er Noget i denne Sal, og jeg tror ikke, der er noget Menneſke her i Landet, ſom, efter at den midlertidige Finantsloov er blevet forkaſtet i Landſthinget, har mindſte Tvivl om, hvad det er, der foregaar her i Landet, og derſom den høitærede Conſeilspræsident er den eneſte Mand, der ikke forſtaar det, har jeg ønsket her at oplæſe disse Ord fra Foraaret 1880, hvorefter det fremgaar, at den høitærede Conſeilspræs-